

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1928

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 35^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.	Σελ.
Ἄδελφὴ (ἦ)	8	
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :		
Ἀεροπλάνοι (τό), σελ. 280. — Ἀνεμιά (ἦ) τοῦ Ἰου- λίου Βέρν, 92. — Ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς Διαπλάσεως, 256. — Ἀτελείωτο (τό), 84. — Αὐγουστος, 296. — Γάτα (ἦ) κι' ὁ σκύλος, 399. — Γὰ κάποιες μασκας, 100. — Γὰ τοὺς ξενικεμένους, 172. — Γκίζης (δ) στὸ Ἰάμου Μέλα- θρον, 148. — Γύρω στὸν Ἰούλια Βέρν, 180. — Δημό- σιος κίνδυνος, 312. — 29η Μαΐου, 212. — Ἐνα βιβλίον, 48. — Ἐνα γατάκι στὸν καθρέφτη, 392. — Ἐνα πολύ- τιμο ἄστικτο, 264. — Ἐπιδημία (ἦ), 353. — Ἡμερολό- γιον (τό) Μπαίρον, 424. — Κινηματογράφος, (δ), 132. — Κουρτίδης Ἀριστοτ. Π. (μὲ εἰκόνα), 320. — Μητέ- ρα (ἦ) μου, 372. — Μία ἀποκάλυψη, 408. — Μία κοινὴ νοσταλγία, 364. — Μία ὑπεράσπιση τοῦ κινηματογρά- φου, 220. — Ὀλεθρία (ἦ) διασκέδαση, 140. — Παιδιά (τά) εἶναι παιδιά, 24. — Παράθυρό (τό) του, 416. — Πατριαρχικό (τό) γράμμα, 384. — 50 χρόνια, 8. — Πι- καλλίδα (ἦ), 76. — Πρῶτα (τά) του βήματα, 204. — Σαρακοστή, 108. — Σεισμός (δ), 188. — Συνέχεια καὶ τέλος, 240. — Συνθέσεις (οἱ), 16. — Ταρφαίαι νιφάδες, 124. — Ὑδροκέφαλος (δ), 304. — Φίλοι (οἱ) 272. — Χλω- ρίς, 56.		
ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σὲ κάθε φύλ- λο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 52ου.		
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :		
Ἀποτελέσματα 230οῦ Διαγων. (Ἀσκήσεων)	190	
Ἀποτελέσματα 232ου Διαγων. (Ἀύσεων)	184	
Ἀποτελέσματα 233ου Διαγων. (Ἀύσεων)	258	
Ἀποτελέσματα 234ου Διαγων. (Δευκῶν Δέξεων)	174	
Ἀποτελέσματα 235ου Διαγων. (Ἀύσεων)	346	
Ἀποτελέσματα 236ου Διαγων. (Ἀσκήσεων)	418	
Ἀποτελέσματα 27ου Διαγων. Ξεσπαθώματος	402	
Ἀποτελέσματα 36ης Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως	61	
Ἀποτελέσματα 37ης Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως	225	
Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσμ. τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1927	426	
Ἀποτελέσματα Εὐσημῶν τοῦ 1927	158	
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγων. Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	206	
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγων. πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος	182	
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγων. Στίξεως	266	
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγων. Φωτογραφίας (μὲ 6 εἰκόνας)	282	
Ἀστοχημένη εὐχὴ	86	
Ἀγὸ (τό)	30, 38	
Βροχὴ (ἦ)	380	
Γὰ τὸ φιλότιμο	334	
Γλυκό (τό)	391, 399	
Δαχτυλίδι (τό)	363	
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :		
237ος Διαγωνισμός (Ἀύσεων)	11	
238ος Διαγωνισμός (Ἀύσεων)	118	
239ος Διαγωνισμός (Ἀσκήσεων)	198, 418	
240ος Διαγωνισμός (Ἀύσεων)	222	
241ος Διαγωνισμός (Ἀύσεων)	331	
29ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	410	
Ἐρωτήσις γιὰ τὴ 37η Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως	68	
Ἐρωτήσις γιὰ τὴ 38η Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως	233	
Διαγωνισμός Εὐσημῶν τοῦ 1928	427	
Πένταθλον (τό) τοῦ 1928-1929	215, 290	
Μικρὸς Διαγωνισμός Τυπογραφ. Λαθῶν	298	
Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1928	426	
ΔΙΕΥΘΙΣ ΔΙΑΚΟΝΑΙ. Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν (μὲ 59 εἰκόνας) εἰς τὴν 1η ἢ 5η σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τοῦ 52.		
Δύο ἀντίθετοι εἰκόνας	196	
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :		
Σοφία Δ. Βαράγκη, σελ. 9. — Ἀπόστολ. Βλασσακούδης, 197. — Χρυσούλα Δάνου, 273. — Πηνελόπη Δ. Δημίδου, 363. — Ἀλίκη Δρασοπούλου, 371. — Φερνάνδη Γ. Καλού- δη, 273. — Δημήτριος Π. Καρετζής, 363. — Ὀδύσσεια Β. Κεσίσογλου, 363. — Εὐγενία Κομμαριανού, 328. — Κουτορνίδη, 67. — Αἰλιάννα, 233. — Μακρίνος, 9. — Νι- κόλαος Μιλτ. Μπουλουγούρας, 197. — Κούλα Ι. Πα- γιατάκη, 9. — Καίτη Π. Πετρίτου, 363. — Ἀντώνιος Πουλάκης, 273. — Σγουρόμαλλη, 323. — Χαράλ. Ι. Σταυ- ρόπουλος, 371. — Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου, 371. — Ἡβὴ Π. Τζελεπίδου, 328.		
Ἐχεσε γαϊό, βουνά μου	415	
ΘΑΥΜΑΣΤΟ (τό) ΤΑΞΙΔΙ, Μυθιστόρημα ὑπὸ Σέλλας Λαμπελέφ (Βραβεῖο Νόμπελ) (μέρος δεύτερον μὲ 29 εἰκόνας), σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 44ου.		
Ἰούλιος (δ) κι' ὁ Τσὸς	384	
Ἱστορία ἐνὸς λουλουδιοῦ	423	
Κουρτίδης Ἀριστοτέλης Π.	313	
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :		
36η Κυριακὴ (μὲ 10 εἰκόνας)	61	
37η Κυριακὴ (μὲ 10 εἰκόνας)	225	
Μελισσαντροῦ (ἦ)	246	
Μυστικὸ (τό) τοῦ τοῖρκου (μὲ 7 εἰκόνας)	354	
Νέα (τά) τοῦ 1929	410	
Ὅρφανὸ πάσχα	164	
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΕΠΕΥΜΑ, εἰς τὴν 6η ἢ 10η σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.		
Πένταθλον (τό)	215, 290	
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 52ου.		
Πρῶτοβροχία	357	
Πῶλος ὄνου	153	
Πῶς ἀγάπησα τὸν Ἰούλια Βέρν	107, 118	
Πῶς κροδίζον τὸ ψομί τὰ χωριατόπουλα	287	
Πῶς τελειῶνσι μιά φίλια	344	
ΡΗΝΑ (ἦ) ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ, Ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά (μὲ 89 εἰκόνας εἰς τὴν 3ην σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 36ου.		
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: εἰς τὴν 6ην ἢ 10ην σελίδα κάθε φύλλ. ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.		

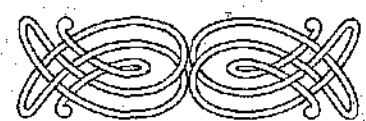
	Σελ.	Σελ.
Στὴν Ἀφρικὴ (μὲ 4 εἰκόνας)	5	
ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ, Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor (μὲ 63 εἰκόνας) εἰς τὴν 1ην ἢ 5ην σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.		
Στὸ ἀγροτικὸ σχολεῖο	371, 380	
Στὸ δρόμο τοῦ σχολεῖου	328	
Σύλλογος (δ) τῶν μικρῶν ὄρειβατῶν	358	
Φανάρι (τό) τοῦ τυφλοῦ	385	
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :		
Ἀναπόδοσις, σελ. 116. — Γιατρός (δ) κι' ὁ μαθητὴς του, 342. — Δύο εἰκόνας, 134. — Ἐκπληξὴ τοῦ δασπότη, 210. — Ἐνας παράξενος ὑποβολεὺς, 302. — Ἐνας τί- τλος, 164. — Ἐνας φουκαρῶς, 100. — Ζήτη ὁ ντ' Ἀγ- νούτσου, 219. — Ἦταν καλύτερο, 17. — Ἰσπανὸς εὐγε- νὴς καὶ γάλλος ξενοδόχος, 407. — Κατεργάρις (δ) τὴν παθαίνει, 398. — Κολοκύνθα I, 278. — Διέν' (ἦ), 154. — Λυπηρῶδες, 108. — Μακάριος (δ) Χριστόδουλος, 379. Μάλτα (ἦ) πρὸν Τούρκων, 423. — Μία προληπτικὴ ποῦ τὴν παθαίνει, 187. — Μία φάρσα, 352. — Παρεξηγήσεις ἐνεκα ἢ... γλώσσα, 128. — Συμβολικά, 318. — Φιλό- σοφος (δ) κι' ὁ δοῦλος του, 335. — Ὑψι, παλιόγατα I, 5.		
Χριστουγεννιάτικο (τό) δέντρο		69
Ψαράδες (οἱ)		114
Ψηλά στὴς Ἀλπεις		310

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.	Σελ.
Ἀγνοημένες (οἱ)	14	
Ἀερογιάλι	382	
Ἀπόβραδο	196	
Ἀποστολὴ	74	
Ἀρχοντικό (τό)	371	
Ἀύγη	320	
Βραδινὸ τραγοῦδι	278	
Βῶδι (τό)	326	
Γριῶ (ἦ) δασκάλα	385	
Ἐνας κόκορας γερός	30	
Ἐσκιασ καὶ πεταλούδα	370	
Καμινάδα (ἦ)	122	
Καράβι (τό)	194	
Καραβόσκυλος καὶ λύκος	415	
Κόκορας καὶ κυρὰ	100	
Κούμαρα (τά)	46	
Λύχνος καὶ σοφός	5	
Νυχτοπεταλούδα καὶ νυχτολούλουδο		391
Ἐνο (τό) σπίτι		179
Ὀνειροπόλημα		210
Προσκύνημα		205
Προσευχὴ μὲ τὸν μικρὸ ἀδερφὸ		246
Προσευχὴ παιδιοῦ		202
Ρητά, 24, 32, 106, 125, 132, 173, 286, 357, 383, 398,		401
Σταθμός (δ)		254
Στὸ περιβόλι		390
Τύψη (ἦ)		302
Φεγγαράκι		408
Φιλενάδες (οἱ)		162
Φόρεμα (τό) τῆς κούκλας		138
Φερωτό (τό) μυρμηγκι		93
Χαλασμένον (τό) σπίτι		54
Χειμῶναθος		90
Χρυσαιτὸς κι' ἀεροπλάνο		238

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 308 εἰκόνας καὶ κομμήματα.

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2, πέννες
Καὶτὰ ἑκτακτα δωδεκάσέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχμ. 2

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρωχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΙΚΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 80. Ἐξέμνητος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 2
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικὸν γράμμα διασημ. 50.— Ἀμερικανικὸν δολλάρια 4. — Ἀγγλίαν καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΛΑΞΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

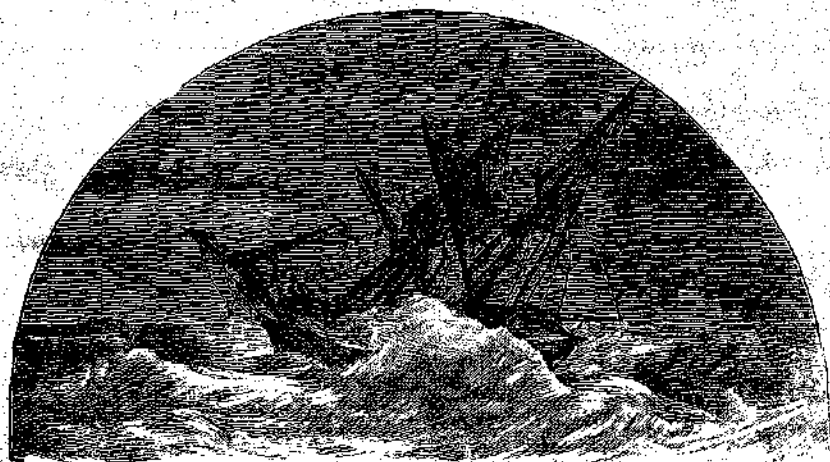
Ὁδὸς Ἐδριπιδῶν ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 85ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1927

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 1

ΜΕ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 50 ΤΟΥΤΟ Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ 50ον ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἡμερολόγιον ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τρικυμία καὶ θύραλοι

Τῆς νύκτας τῆς 9 Μαρτίου 1860, τὰ σύννεφα ἀνακατεδόνταν μετὰ τὴ θάλασσαν καὶ περιορίζανε τόσο τὴ θύρα, ὥστε δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ πῶς πέρα ἀπὸ λίγες ὀργιές.

Στὴν παραγμένη αὐτῇ θάλασσαν, πού τὰ κύματα τῆς ἐσπαζαν μετὰ κράτος, ἕνα φορητὸ καράβι ἦταν παραδομένο ἐξολοκρυσθέντων στὸν ἄνεμο. Κι' ἦταν τὸ καράβι αὐτὸ θαλαμηγὸς ἑκατὸ τόννων, ἡμιολία ἢ σκοῦνερ (ὅπως λένε τὶς ἡμιολίες στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴν Ἀμερικὴ.)

Ἰσχυρὸν τὸ ὄνομα τοῦ. Ἀλλὰ μάταια θὰ τὸ ζητούσε κανένας στὸν ἄνακα τῆς πόλεως, γιὰτὶ κατὰ τυχαιό, — χτύπημα ἀπὸ σφοδρὸ κύμα ἢ σύγκρουση μετὰ ἄλλο πλοῖο, — εἶχε ἀποσπᾶσαι ἕνα μέρος τῆς ταμπέλας κάτω ἀπ' τὴν κόνιζαν.

Ἡ ὕρα ἔντεκα, νύκτα. Ἀλήθεια ὑπερ' ἀπὸ ἕξ ὥρες θὰ ἐξημέρωνε, — γιὰτὶ σ' ἐκεῖνο τὸ γεωγραφικὸ πλάτος

αἱ νύκτες, ἀρχὴς Μαρτίου, εἶναι ἀκόμα μικρὰς καὶ κατὰ τὶς πέντε ἀρχίζει νὰ χαράξῃ οἱ κίνδυνοι ὅμως πού ἀπειλοῦσαν τὸ καράβι, θάταν μικρότεροι θὰν ἔῃλιος θὰ φώτιζε τὴ θάλασσαν.

Ὅχι βέβαια. Μόνο ἡ κατεύναση τῆς τρικυμίας μπορούσε νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ ἕνα φοβερὸ νουάγιο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκτὴ καὶ κάθε σωτηρία...

Στὴν πρόμην, τρία παιδιὰ, τὸ ἕνα δεκαεσσάρων χρονῶν, τὰλλα δεκατριῶν, κι' ἕνας μαῦρος μούτσος ὡς δώδεκα, στεκόνταν κοντὰ στὸ τιμόνι καὶ προσπαθεῖσαν νὰ τὸ διευθύνουν. Τὸ ἔργο ὅμως ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὴ δύναμει των. Κάθε στιγμή, τὸ θοιάκι, γυρίζοντας ἀπότομα, ἀπειλοῦσε νὰ τινάξῃ τὰ παιδιὰ πάνω ἀπ' τὴν κουραστή. Ἔτσι τὸ καράβι πλάγιζε, ἡ θάλασσαν ἐμπαινε ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ κι' ἦταν θαῦμα πῶς δὲν εἶχε ἀποσπᾶσαι ἀκόμα τὸ τιμόνι.

Μιά στιγμή, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, τὰ παιδιὰ ἀναπεδογυριστῆκαν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κύμα γρήγορα ὅμως μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν.

— Δουλεῖτε τὸ τιμόνι, Μπριάν; ρώτησε ἕνα παιδί.

— Ναι, Γόρδων, δουλεῖτε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, ξαναπαίρνοντας τὴ θέση τοῦ μ' ἀταραξία.

Ἐπειτα, γυρίζοντας σ' ἕν ἄλλο παιδί, τοῦ εἶπε:

— Κρατήσου καλά, Δόνιφαν, καὶ μὴν τὰ χάνεις!.. Ἐχουμε, βλέπεις, νὰ σώσουμε κι' ἄλλους!..

Ἡ σύντομη αὐτὴ συνομιλία ἔγεινε ἀγγλικὰ, ἐν καὶ ἡ προφορὰ τοῦ Μπριάν μαρτυροῦσε τὴ γαλλικὴ καταγωγή τοῦ.

— Μὴ χτύπησες, Μόκος; ρώτησε αὐτὸς τὸ μικρὸ μαῦρο μούτσος.

— Ὅχι, κόριε Μπριάν, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος. Μόνο ὡς κοιτάζουμε νὰ κρατοῦμε τὸ καράβι: ὄρθιο μπροστὰ στὰ κύματα, ἀλλοιωτικὰ κινδυνεύουμε νὰ πάμε στὸν πάτο.

Ὁ Δόνιφαν

Ἐν τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἀνοίξε ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς σκάλας πού ὄδηγοῦσε κάτω στὴ θάλα τοῦ καραβιοῦ, καὶ πρόβαλον δύο παιδικάτικα κεφάλια, καθὼς κι' ἡ ἡμερὴ μορφὴ ἑνὸς σκόλου πού εἶχαν ἀκουστῆ τὰ γαυγίσματά τοῦ.

— Μπριάν! Μπριάν!.. φώναζε με φόβο ένα παιδάκι ως έννια χρονών. Γι' τρέχει;

— Τίποτα, Ίβερτων, τίποτα! αποκρίθηκε ο Μπριάν. Μόνο κάμετέ μου τη χάρη να πάτε γρήγορα κάτω!

— Μά μετς φοβόμαστε πολύ! είπε το άλλο παιδί, λιγάκι μικρότερο.

— Κι' οι άλλοι φοβούνται, πρόσθεσε το πρώτο.

— Καλά! είπε ο Μπριάν. Κάτω όλοι! Κλεισθήτε, κουκουλωθήτε, σφαιλίστε και τὰ μάτια σας κι' έννοια σας. Δέν είναι κίνδυνος.

— Τό νού σας! Νά κι' άλλο κύμα! φώναζε ο Μόκος.

Τό κύμα έφτιασε μανιωμένο, αλλά εδτυχώς πού δέν έσπασε στο κατάστρωμα· γιατί αν ή θάλασσα, από την άνοιχτή πόρτα της σκάλας, χυνόταν στα μέσα του πλοίου, τό σκάφος θά βάραινε και δέν θά μπορούσε πιά νάντέχει στο σάλο.

— Κάτω γρήγορα! φώναζε με θυμό ο Γόρδων. Καταιβήτε, είδεμή...

— Έλα, κάτω, μικρά μου, πρόσθεσε μαλακότερα ο Μπριάν.

Τὰ δυο κεφαλάκια χάθηκαν· μά σε λίγο πρόβαλε έν' άλλο και ρώτησε:

— Δέν μας χρειάζεσαι, Μπριάν:

— Όχι, Ουάξτερ. Ο Κρός, ο Ουέπ, ο Σέρβις, ο Ουίλλιαμ και αú να μείνετε με τούς μικρούς. Έμεις οι τέσσερις φτάνουμε.

Ο Ουάξτερ έκλεισε την πόρτα από μέσα, ένώ ο Ντόλ, — έν' από τὰ δυο παιδάκια, — έλεγε:

— Άμ κι' αυτοί φοβούνται...

— Όστε μόνο παιδιά ήταν μέσα σ' αυτό τό καράβι πού παράρδερε στα κύματα του Ώκεανού; — Ναι, μόνο παιδιά. — Και πόσα; — Δεκαπέντε, μαζί με τόν Δόνιφαν, τόν Μπριάν, τόν Γόρδων και τό μούτσο. — Μά πώς βρέθηκαν μονάχα μέσα στο Σλόγι; — Θα τό μάθετε σε λίγο.

Μεγάλος λοιπόν κανένας εκεί-μέσα: Ούτε πλοίαρχος, ούτε τιμονιέρης, ούτε πιλότος, ούτε ναύτης; — Όχι, κανένας! Και τό καράβι βρισκόταν στη μέση του πιδι μεγάλου Ώκεανού, του Ειρηνικού, πού έχει πλάτος δυο χιλιάδες λεύγες από την Αυστραλία και τή Νέα Ζηλανδία ως τις ακτές της Νότιας Αμερικής!... Άλλά σε ποιά ακριβώς σημετο του Ειρηνικού θαλασσάδερνε τή νύχτα εκείνη τό ακυβέρνητο καράβι; Ούτε αυτό δέν μπορούσε να τό ξέρη κανένας.

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Τό πλήρω-

μα του θαλαμηγού είχ' εξαφανισθεί από καμιά συμφορά; Πειρατές εξαφνα της Μαλαισίας πήραν μαζί τούς τόν πλοίαρχο και την τσούρμα, αφήνοντας μόνο τούς άνήλικους επιβάτες, πού ο μεγαλύτερος ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρονών;

Θαλαμηγό έκαστο τόνωνν απαιτεί έναν πλοίαρχο κι' άλλους πέντε τουλάχιστο ναυτικούς. Κι' από τό απαραίτητο αυτό προσωπικό δέν έμνε τώρα παρά ένας μούτσος!

Τελοσπάντων, από πού έρχόταν αυτό τό καράβι, από ποιές ακτές της

του πρόσεχαν όσο μπορούσαν να μην παραγέρνη τό καράβι δεξιά ή άριστερά. — Τι θά κάμουμε; ρώτησε μιά στιγμή ο Δόνιφαν.

— Ό,τι είναι δυνατό για να σωθούμε, με τή βοήθεια πάντα του Θεού, αποκρίθηκε ο Μπριάν.

Κι' όμως, στη θέση εκείνη, μόλις μιά μικρή έλπίδα μπορούσε νάχη κι' ο δυνατότερος άντρας. Γιατί ή όρμη της τρικυμίας έλοεγα μεγάλωνε. Κι' ο άνεμος φυσούσε με τέτοια μανία, πού από στιγμή σε στιγμή τό Σλόγι κινδύνευε νάναποδογυρίση.

Ύστερ' από σαρανταοκτώ ώρες, τό καράβι ήταν σχεδόν παραλυμένο, τὰ μέγало του κατάρτι είχε σπάσει στη μέση, και τάλλο, αν και στεκόταν ακόμα όρθιο, θάρχόταν σιγά-σιγά πού θάπεφτε στο κατάστρωμα. Στην πλώρα, τὰ καυρέλια ενός πανιοθ, καθώς δερνόνταν από τόν άνεμο, έκαναν κρότους πού έμοιαζαν με τουφεκιές. Ένα μόνο κανί σιζόταν, ο τσίγγος· άλλα κι' αυτό κινδύνευε να κατατρεχιστή: δέν είχαν τή δύναμη να πιάσουν τήν τελευταία του μούδα και να τό συμμαζέψουν.

Κανένα νησι δέν φαινόταν από μακριά, καμιά ήπειρος πρds τάνατολικά. Βέβαια δέν θάταν σίγουρο πράγμα να έξοκείλη τό καράβι σε καμμιάν άκτή· και πάλι προβληματική θάταν ή σωτηρία. Μά τὰ παιδιά τό προτιμούσαν από τή μανία της άπέραντης εκείνης θάλασσας. Και δέν είχαν άδεια. Μιά άκτή, έσους ύψαλους και σκοπέλους κι' αν έχη, κι' όσο σφοδρά κι' αν δέρνουν τὰ κύματα τούς βράχους της, πάντα είναι προτιμότερη από τήν άγριο Ώκεανό!

Κοίταξαν λοιπόν να διακρίνουν πουθενά κανένα φως και να προσπαθήσουν να διευθυνθούν πρds εκείνο τό μέρος. Άλλά κανένα φως δέν φαινόταν στη ζοφερότατη νύχτα.

Άξαφνα, στη μιά μετά τὰ μεσάνυχτα, ακούστηκε ένας κρότος σπαραχτικός.

— Έσπασε και τάλλο κατάρτι! φώναζε ο Δόνιφαν.

— Όχι, αποκρίθηκε ο μούτσος. Εηλώθηκε τό πανί!

— Πρέπει να τό ξεμπερδέψουμε, ει-

«Ο Μπριάν κι' ο Μόκος έδειξαν μεγάλην δεξιότητα...» (Σελ. 8, στ. α.)

Αυστραλίας ή της Ώκεανίας, από πότε ταξίδευε και πού διευθυνόταν;

Στις έρωτήσεις αυτές, πού θά τις έκανε κάθε πλοίαρχος αν άπαντούσε τό ακυβέρνητο Σλόγι στη μακρινή εκείνη θάλασσα, τὰ παιδιά βέβαια θά έξεραν νάπαντήσουν. Άλλά κανένα πλοίο δέν φαινόταν, ούτε υπερωκεάνειο, ούτε έμπορικό άτιμολήγιο ή έστιοφόρο. Μά και να φαινόταν, τί βοήθεια μπορούσε να δώση στο θαλαμηγό με τέτοια τρικυμία, πού θά κοίταζε πώς να γλυτώση από τό ίδιο!

— Όστόσο ο Μπριάν κι' οι συντρόφοι

πε ο Μπριάν. Έσύ, Γόρδων, μείνε στο τιμόνι με τό Δόνιφαν. Μόκο, έλα να με βοηθήσης!

Ο Μόκος, σά μούτσος, είχε κάποια πείρα, μά κι' ο Μπριάν δέν ήταν όλοσδιόλου άπειρος στα ναυτικά. Είχε ταξιδέψει στον Άτλαντικό και στον Ειρηνικό, για να πάη από την Εδρώπη στην Ώκεανία, κι' είχε κάποια ιδέα από χειρισμούς. Γι' αυτό τάλλα παιδιά είχαν αναθέσει τή διοίκηση του πλοίου σ' αυτόν και στο Μόκο.

Έτρεξαν κι' οι δυο στην πλώρα με θάρρος. Έπρεπε χωρίς άλλο ν' απαλλάχθουν από τό πανί εκείνο πού φούσκωνε πρds τὰ κάτω κι' έκανε τό πλοίο να γέρνη τόσο, πού κινδύνευε ν' αναποδογυρίση. Και στην περίσταση αυτή, ο Μπριάν κι' ο Μόκος έδειξαν μεγάλη δεξιότητα. Κατόρθωσαν να παράρλυσουν τήν κεραία, πού κατέθηκε έτσι τέσσερα-πέντε πένδια πάνω άπ' τό κατάστρωμα. Τὰ καυρέλια τό πανιοθ τάκοψαν με μαχαίρι, έπειτα έπιασαν τις δυο κάτω άκρες και τις έδεσαν στους πικσάλους. Δέκα φορές κινδύνεψαν να σαρωθούν από τὰ κύματα στην επικίνδυνη αυτή εργασία. Τό πανί όμως περιόριστηκε κι' έτσι τό πλοίο μπορούσε να διατηρη ή διεύθυνση πού είχε. Και με τή δύναμη πού τό έσπρωχνε ο άνεμος, έτρεχε σαν τορπιλλοβόλο. Γιατί αυτό ήταν τό σπουδαιότερο: να τρέχη πολύ, ναποφεύγη τὰ κύματα τρέχοντας πιδ γρήγορα άπ' αυτά, για να μη προφταίνη ή όρμητική θάλασσα να τό προσβάλλη ηηδώνοντας πάνω άπ' τήν κουπαστή.

Αφού έκαμαν τή δουλειά τους, ο Μπριάν κι' ο Μόκος γύρισαν στους άλλους, να τούς βοηθήσουν στο τιμόνι. Τή στιγμή εκείνη ή πόρτα της σκάλας ξανάνοιξε κι' έν' άλλο παιδί έβγαλε τό κεφάλι του.

Ήταν ο Ζάκ, αδελφός του Μπριάν, τρεις χρόνια μικρότερος του.

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε ο Μπριάν.

— Έλα, έλα κάτω! είπε ο Ζάκ.

«Η σάλα γέμισε νερά.

— Τι λές! φώναζε ο Μπριάν και κατέβηκε γρήγορα τή σκάλα.

«Η σάλα φωτιζόταν άμυδρά από μιά λάμπα πού κουνιόταν. Δέκα παιδιά ήταν όλόγυρα ξαπλωμένα στα ντιβάνια. Τὰ μικρότερα, όκτώ ή έννια χρονών, έτρεμαν από φόβο.

— Δέν είναι τίποτα, τούς είπε ο Μπριάν. Μη φοβάστε!

Πήρ' ένα φανάρι και τό τριγύρισε στο σανίδωμα της σάλας. Είθε τότε πραγματικώς ότι λίγο νερό έτρεχε από τή μιά άκρη στην άλλη. Από πού όμως έρχόταν αυτό τό νερό; Ο Μπριάν έπρεπε να τό εξακριβώση.

Πριν από τή σάλα, ήταν ο μεγάλος θάλαμος, έπειτα ή τραπεζαρία και οι

καμπίνες του πληρώματος. Ο Μπριάν έπιθεώρησε τὰ διάφορα αυτά διαμερίσματα και παρατήρησε ότι τό νερό δέν έμπαινε ούτε κάτω ούτε πάνω από τήν ύσαλο γραμμή. Τό νερό πού κυλούσε πρds τήν πρόμη εξαίτιας του κυρτώματος του πλοίου, ήταν από τὰ μεγάλα κύματα πού έμπαιναν από τήν πλώρα, κι' ένα μέρος, έλάχιστο, εισχωρούσε στα μέσα του πλοίου από τήν κλειστή πόρτα της σκάλας.

Κανένας κίνδυνος λοιπόν. Ο Μπριάν, γυρίζοντας στη σάλα, ένθάρρυνε πάλι τὰ παιδιά και, λιγότερο άνήσυχος, ανέβηκε στη θέση του κοντά στο τιμόνι.

Τό πλοίο ήταν στερεότατο, είχε έπιχαλωθεί πρds όλλίγου, ώστε δέν έκανε νερά και θάταν έκανό νάνθέξη στην άκατάκαυτη μανία των κυμάτων. (Ακολουθεί)

Μεταφρ Π. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΚΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α.

Ήταν δυο μικρά κορίτσια πολύ ταιριασμένα. Ός και τὰ δνομάτά τους ταιριάζανε. Γιατί τό ένα τήλεγαν Ρήνα και τάλλο Μαρίνα. Μόνο πού έκείνο πού είχε τό μικρότερο όνομα, — Ρήνα, — ήταν ένα χρόνο πιδ μεγάλο από τάλλο πού είχε τό μεγαλύτερο, — Μαρίνα.

Θά νομίζετε τώρα πώς σας μιλώ για δυο μικρά, καλά κοριτσάκια, φρόνιμα, ήμερα, υπάκοα, εργατικά... Ό, κάθε άλλο! Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα πού άκούτε, ήταν τὰ χειρότερα κορίτσια του τόπου τους. Τόσο άτακτα, τόσο κακότροπα, τόσο σκληρά, πού δέν ματάγιναν! Ζιζάνια πού λένε και πειραχτήρια. Δέν είχαν άλλο στο νού τους παρά πώς να πειράξουν τόν κόσμο, να παίξουν άσχημα παιχνίδια πότε στον ένα πότε στον άλλον. Ό,τι κακό γινόταν στη

γειτονιά, οι άνθρωποι ήξεραν πώς ήταν κατορθώμα της Ρήνας και της Μαρίνας. Όλοι τις είχαν στο στομάχι. Και γι' αυτό, όταν βόηκαν κι' οι δυο ένα ολιγοτάτο τέλος, κανένας δέν τις λυπήθηκε, κανένας δέν τις έκλαψε. Παρά όλοι είπαν: «Καλά να πάθουν τὰ κακοκόριτσα!»

Άλλά πριν σας πω για τό θάνατό τους, θα σας διηγηθώ τή ζωή τους, δηλαδή τὰ κατορθώματά τους, — μερικά τουλάχιστο, γιατί είναι πολλά. Και πρώτα-πρώτα τό κατορθώματό τους τό περίφημο, στη γιορτή της θείας-Ευλαλίας.

Αυτή ή θεία-Ευλαλία ήταν μιά χοντρή γυναίκα, πολύ νοικοκυρά, πού είχε τό πλατύ στήθος της πάντα γεμάτο βελόνες και καρφίτσες σαν πελάτα. Στη γιορτή της έκαμε μιά ώραία τούρτα, στολισμένη με φρούτα γλασέ. Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα πέτυχαν μιά στιγμή τή θεία πού κοιμόταν στην πολυθρόνα της, κουρασμένη από τις έτοιμασίες. Σιγά-σιγά, προσέχοντας μη τήν ξυπνήσουν, οι κατεργάρες της πήραν όλες τις βελόνες και τις καρφίτσες από τό στήθος της. Και με χαρά, έτρεξαν ίσα στην τραπεζαρία, όπου ή τούρτα περιμενε τούς επισκέπτες.

Μά γιατί; τί σκοπό είχαν; Αυτό θα τό μάθετε μεθαύριο.

ΣΕΛΜΑΣ ΜΑΚΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

Πρόλογος των περιηγητών: — Ο Νίλς Χόλγκερσον, ο ήρωας αυτής της ιστορίας, είναι ένα χωριότοπλο από το Βεροσμπενγκχί της Σουηδίας, πολύ άτακτο παιδί και πολύ σκληρό στα ζώα. Μια μέρα η άταξία του έφθασε σε τέτοιο σημείο ώστε να πειράξει, σε ώρα που έλειπε καν' οι γονείς του, το αγαθοποιό πνεύμα του σπιτιού, τον μικρό Νάνο που βρίσκεται σε κάθε Σουηδικό σπίτι και το προστατεύει. Ο Νάνος, για να τον τιμωρήσει, τον μαγεύει, τον κάνει δηλαδή κι' αυτόν Νάνο. Τού δίνει όμως και όλα τα χαρακτηριστικά που έχει αυτός ο ίδιος, δηλαδή τον κάνει να καταλαβαίνει τη γλώσσα των πορλιών και των ζώων, και να βλέπει στο σκοτάδι. Έτσι ο μικρός Νίλς, ενώ βγαίνει άπειρα μένος στην αλήθεια του σπιτιού του, άκουσε τα αποδυμένα πουλιά και το άγριο χήνος; να περνούν από πάνω και να προσκαλούν τα κατοικίδια πουλιά στο άνοιξιτικό ταξίδι τους προς τα βορεινά, και βλέπει το μεγάλο άσπρο χήνο τους να ετοιμάζεται να πετάξει μαζί τους. Ο Νίλς τρέχει για να τον πιάσει μήν τους φύγει, αλλά έχει ξεχάσει ότι είναι κι' αυτός Νάνος και δεν έχει δύναμη να τον κρατήσει. Έτσι παρασύρεται μαζί του στον αέρα. Κι' απ' εδω άρχίζει το θαυμαστό ταξίδι του. Ο μικρός Νίλς Χόλγκερσον φιλιώνεται με τον Φίλιππα, τον άσπρο χήνο και με την Άκκα, την γριά χήνα που διευθύνει το κοπάδι και αποφασίζει να κάνει μαζί τους δολοκλήρο το ταξίδι ως τη Λαπωνία, περνώντας πάνω από τη Σουηδία.

Τι όμοιο ταξίδι! Πόσο είναι διασκεδαστικό για τον Νίλς να πετά ψηλά στον αέρα, καθισμένος στη ράχη του χήνου του! Αλλά και πόσους κινδύνους διατρέχει τώρα που είναι, τόσο μικρός! Και πρώτα κινδυνεύει να φαγωθεί κι' αυτός με τις άγριοχήνες από την κυρά-Μαριά, την άλεπο, που φουρκίζεται τόσο επειδή τις έφύγαν, ώστε αποφασίζει να τις κυνηγήσει ο' όλη τη Σουηδία. Κι' οι άγριοχήνες, για να την άποφύγουν, αναγκάζονται να κάνουν μια μεγάλη λοξοδρομία στο ταξίδι τους. Ύστερα περνούν μέσα στην άμυγλή και κινδυνεύουν να πνιγούν, αλλά καταφεύγουν σ' ένα έρημονήσι, όπου βρίσκουν μια μικρή άγριοχήνη, την Άβροποπούλη, που είχε μείνει πίσω απ' το κοπάδι της, και την περνούν στο δικό τους.

Ύστερα, τον Νίλς τον κακόμοιρο τον κλέβουν οι καρακάρες και τον βάζουν με τη βία να τους άνοιξη ένα τσουνάκι με νομισματα. Θα τον σκοτώσαν κιόλας, αν δεν πρόφθανε να χωθή μέσα σε μια έρημη κάλβα που βρισκόταν εκεί κοντά. Το χειρότερο όμως απ' όλα ήταν που ο Νίλς, χωρίς να θέλει, έβαλε φωτιά στην κάλβα την ώρα άκριβώς που έμπαιναν μέσα δυο παιδιά, δυο παλιό του φίλοι, η Άλβα και ο Μάτα, που έβρισκαν μαζί του χήνες στο χωριό του και που ζαναγούριζαν πίσω στην πατρίδα τους και στο σπίτι τους.

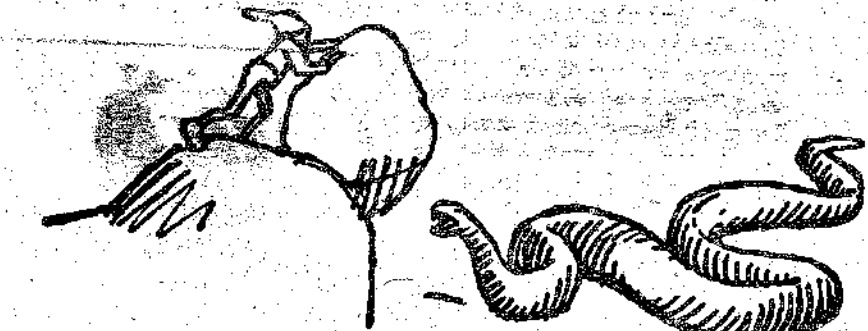
Τότε ο Νίλς συλλογίστηκε πως δεν ήταν μεγαλύτερος έβουλοσμός γι' αυτόν παρά να τον βλέπουν αυτά τα δυο παιδιά στην τρωική του την κατάσταση, και ευχόθηκε με όλη του την καρδιά να ζαναγίνη άνθρωπος. Πως θα ζαναγίνη όμως; Αυτό ο Νίλς το είχε άκουσει ένα βράδι να το λέει μια κουκουβάγια σε μιαν άλλη. Τότε μόνο ο Νίλς θα ζαναγίρουν την ανθρώπινη μορφή, όταν θα είχε φροντίσει να μην πάθει τίποτα ο άσπρος χήνος του και θα

τον γούριζε πίσω στο χωριό του σδο και άβλαβή.

Τώρα οι άγειόχηνες, πετώντας πάνω από τη Σουηδία, βρίσκονται στο δάσος του Κολματριντεν, όπου ζουν δυο στενοί φίλοι, ο Κάρο και ο Σταχτερός, που ίσα-ίσα διηγώμαστε την ιστορία τους. Ο Κάρο είναι ένας σκύλος κι' ο Σταχτερός είναι μια άλκη. Επειδή όμως η άλκη μια μέρα σκότωσε, χωρίς να το θέλει, μια νεροφίδα. ο άντρας της νεροφίδας αυτής, ο Άβροθης, έβαλε τις κάμπιες να σημάξουν όλο το δάσος κι' έδιήλωσε ότι τότε μόνο θα το έσοφει, όταν ο Σταχτερός πηγύνει έξω στο ψηλότερο μέρος του βουνού. Οι άνθρωποι βάζουν τα δυνατά τους να σώσουν το δάσος, αλλά δεν το καταφέρνουν, και τότε ο Σταχτερός, για να το γλυτώσει άποφασίζει να έξοισθή και νάψηση τον φίλο που τον Κάρο μονάχο.

Προκατώντας στο δάσος για τελευταία φορά, ο Κάρο κι' ο Σταχτερός άπαντοβη τέσσερις γιόδες άλλες άρσενικές: τον Μεγαλόκροτο, τον Γιγαντόδυναμο, τον Άνεμοχάιτη και τον Γουτόραχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
Ίστορία του Κάρο και του Σταχτερού (συνέχεια)
Τους πλησίασαν σιωπηλά και σκεπτικοί ο ένας βότερ' απ' τόν άλλον.

Ο Νίλς σκοτώνει τον Άβροθιο.

— Καλημέρα σας, τούς φώναξε ο Σταχτερός.
— Καλημέρα, άπάντησαν οι άλλες. Σέ ζητούσαμε, Σταχτερέ, για να σκεφθούμε μαζί σου τι θα κάνουμε για το δάσος.
— Τό πράγμα έχει έτοι, είπε ο Γιγαντόδυναμος. Έφθασε ως τ' αυτήμας ότι εδω στο δάσος έγινε ένα εγκλήμα, και επειδή δεν τιμωρήθηκε ο ένοχος, είναι βλο το δάσος καταδικασμένο στην καταστροφή.
— Τι εγκλήμα έγινε; ρώτησε ο Σταχτερός.
— Ένας κάτοικος του δάσους σκότωσε ένα άδύνατο ζώο που δεν μπορούσε να το κάνει τίποτα κακό. Αυτό έμεις εδω το λέμε εγκλήμα.
— Και ποιος μπόρεσε να κάνει ένα τέτοιο πράγμα; ρώτησε ο Σταχτερός.
— Μια άλκη το έκανε. Και τώρα θέλουμε έμεις να σε ρωτήσουμε μήπως την ξέρεις.
— Όχι, δεν έχω ποτέ μου άκουσει ότι μια άλκη σκότωσε ένα άδλαβο ζώο. Ο Σταχτερός άφησε τούς άλλους

και προχώρησε μακρότερα με τόν Κάρο. Τώρα ήταν άκόμη πιο σιωπηλές από πριν και περπατούσε με σκυφτό κεφάλι. Σε λίγο πέρασαν μπρός απ' τη Σφουρίχτρα, την όχιά που βρισκόταν ζαπλωμένη πάνω σε μια πέτρα.
— Αυτός είναι ο Σταχτερός που εξ αίτιας του καταστράφηκε το δάσος, σφύριξε η όχιά.
— Άλλ' η άπομονή του Σταχτερού είχε πιά έξαντληθεί. Στάθηκε μπρός στην όχιά και σήκωσε το μπροστινό του πόδι.
— Έχεις σκοπό να με σκοτώσης σαν τή νεροφίδα, τή γυναίκα του γέρο-Άβροθίου; φώναξε η Σφουρίχτρα.
— Έγω δεν σκότωσα ποτέ μου μια νεροφίδα, είπε ο Σταχτερός.
— Να, τήν πρώτη μέρα που βγήκες στο δάσος, σκότωσες τή νεροφίδα, τή γυναίκα του Άβροθίου.
Ο Σταχτερός έστριψε γρήγορα και πλησίασε τόν Κάρο. Έξαφνα στάθηκε.
— Κάρο, είπε, άλήθεια, τόκαμα αυτό το εγκλήμα. Σκότωσα ένα άδλαβο ζώο. Έγω είμαι, Κάρο, ο θπαίτιος που

καταστράφηκε το δάσος. Έγω είμαι!..
— Τι λές εκεί; τόν διέκοψε ο Κάρο.
— Πές στο νερόφιδο τόν Άβροθίητο, εξακολούθησε η Άλκη, ότι ο Σταχτερός κλάψε κούλα θα φύγη για τήν έξορία.
— Ποτέ μου δεν θα πώ ένα τέτοιο πράγμα, φώναξε ο Κάρο. Τό βουνό είναι πολύ επικίνδυνος τόπος για τις άλλες.
— Νομίζεις ότι μπορώ να μείνω εδω, που έχω φέρει μια τόσο μεγάλη καταστροφή; άπάντησε ο Σταχτερός.
— Μή βιάζεσαι τόσο. Περίμενε ως αύριο προτού να λάθης μια άπόφαση.
— Έσθ ο ίδιος μ' έδίδαξες ότι η άλκη είναι ένα με το δάσος, είπε ο Σταχτερός. Και με αυτά τα λόγια χωρίστηκε από τόν Κάρο.
Ο Κάρο γύρισε στο σπίτι. Άλλ' επειδή η συναμιλία του με τήν άλκη τόν είχε άνησυχήσει, γύρισε τήν άλλη μέρα στο δάσος για να βρή τόν Σταχτερό. Άλλά η άλκη δεν βρισκόταν πουθενά κι' ο Κάρο δεν χρειάστηκε να ψάξη πολλή ώρα. Κατάλαβε άμέ-

ως ότι ο Σταχτερός είχε κρατήσει το λόγο του και είχε πάει στην έξορία.
Ένώ ο Κάρο περιδιάβαζε βυθισμένος στις σκέψεις του, είδε έξαφνα τόν δασοφύλακα που στεκόταν κάτω απ' ένα δέντρο και το κοιτάζε.
— Τι κοιτάς; τόν ρώτησε ένας που στεκόταν δίπλα του.
— Δεν βλέπεις που στις κάμπιες έπεσε άρρωστία;
Ο Κάρο έννοιωσε μεγάλη έκπληξη άκούοντας αυτό. Περισσότερο έμνος τόν έκανε η άπορη ή σκέψη: που βρήκε τόν νερόφιδο τή δύναμη να κρατήσει τόν λόγο του. Και τώρα ο Σταχτερός θα έπρεπε να μείνη για πάντα έξόριστος, γιατί τόν νερόφιδο αυτό δεν θα φοφούσε βέβαια ποτέ.
Ένώ ο Κάρο ήταν έτσι καταλυπημένος, πέρασε απ' το μυαλό του μια ιδέα που τόν έκανε να παρηγορηθή λιγάκι.
— Τό νερόφιδο δεν είναι άνάγκη βέβαια να πεθάνη από γεράματα, σκέφθηκε. Δεν θα βρισκείται όλη ώρα προσφυλλομένο κάτω από τις ρίζες. Άς έξολαθρεύση πρώτα τις κάμπιες, κι' έγω γνωρίζω έναν που θα τού δάγκανε με μεγάλη ευχαρίστηση τόν λαιμό.
Άλήθεια, στις κάμπιες είχε πέσει άρρωστία, αλλά τό πρώτο καλοκαίρι δεν έκανε και μεγάλη θραύση. Μόλις φανερώθηκε, άμέσως βγήκαν οι νέες κάμπιες και ήταν πολύ περισσότερες από πριν. Τούτο το καλοκαίρι θα γινόταν άκόμη μεγαλύτερη καταστροφή.
Η καταστροφή ήρθε, όχι όμως για τόν δάσος μονάχα, αλλά και για τις κάμπιες τις ίδιες. Η έπιδημία εξακολούθησε γρήγορα από τό ένα δέντρο στο άλλο. Οι άρρωστες κάμπιες δεν έτρωγαν πιά. Σκαρφάλωναν στις κορυφές τών δέντρων κι' εκεί φοφούσαν. Οι άνθρωποι έννοιωσαν μεγάλη χαρά βλέποντας τις κάμπιες να φοφούν.
Άλλ' άκόμη μεγαλύτερη χαρά έννοιωσαν τα ζώα. Ο Κάρο γύρισε κάθε μέρα μέσ' στο δάσος και συλλογιζόταν τή στιγμή που θα μπορούσε να πνίξη τόν γέρο-Άβροθίητο.

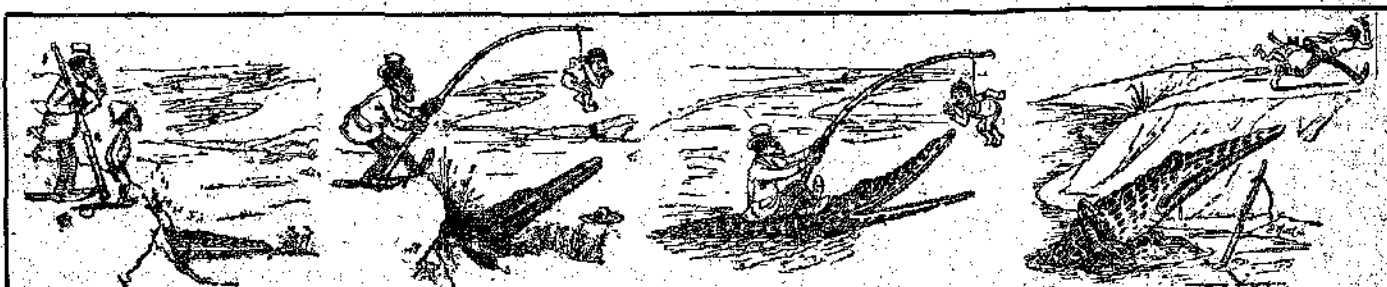
Οι κάμπιες όμως είχαν ζαπλωθεί μέσα στο δάσος σε δολοκλήρα χιλιομέτρα κι' ούτε αυτό τό χρόνο δεν άρωστίσαν όλες. Πολλές έμειναν στην ζωή κι' έγιναν πεταλούδες.
Από τάποδημητικά πουλιά μάθαινε ο Κάρο ότι ο Σταχτερός ζούσε και τού έστελνε χαιρτίσματα. Τα πουλιά όμως έλεγαν έμπιστευτικά στον Κάρο ότι τόν Σταχτερό τόν είχαν πολλές φορές κυνηγήσει οι κυνηγοί, κι' ότι με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να σώση τή ζωή του.
Τόν Κάρο τόν έτρωγε η στενοχώρια και η λύπη κι' ο καιμός για τόν Σταχτερό. Άλλά δυο χρόνια θα περιμένα άκόμη. Ως τότε θα είχαν έξολοθρευτεί οι κάμπιες.
Μόλις λοιπόν άκουσε ο Κάρο ότι τό δάσος δεν έχει πιά κανένα κίνδυνο, βγήκε άμέσως στο κυνήγι για να πνίξη τόν Άβροθίητο. Άλλά όταν έφθάσε στο δάσος, έκανε μια φοβερή ανακάλυψη: δεν μπορούσε πιά να κυνηγήσει, δεν μπορούσε πιά να τρέξει ούτε να μυριστή τόν έχθρό του, δεν μπορούσε πιά ούτε να ίδη. Με τα χρόνια είχαν έρθει και τα γεράματα: χωρίς να τό καταλάβει είχε γεράσει. Δεν μπορούσε πιά να πνίξη ούτε ένα νερόφιδο. Δεν ήταν πιά έκανός να έλευθερώση τόν Σταχτερό από τόν έχθρό του!

Η ένδειξη
Ένα άπόγεμα η άγριοχήνα Άκκα κατέδθηκε μαζί γέ το κοπάδι της στις δχθες μιας μικρής λίμνης. Οι χήνες βρισκόταν άκόμη στο Κολματριντεν άλλ' είχαν άφήσει πίσω τους τό Οστγκατταντ και ήσαν στο Σαίρμλαντ.
Η άνοιξη είχε άργήσει άκόμη να φανή σ' αυτό τό όρεινό μέρος και η λίμνη ήταν αγέδον βλη παγωμένη, έκτός από ένα μικρό τμήμα κοντά στις δχθες. Οι χήνες βευτήχτηκαν άμέσως μέσα στο νερό για να πέρουν τό λουτρό τους και για να βρούν τροφή: ο Νίλς Χόλγκερσον όμως είχε χάσει έκκεινο τό άπόγεμα τό τοσκαρό του και τριγύριζε άνάμεσα στα δέντρα της λίμνης και έψαχνε μήπως βρή καμμιά φλούδα για να δέση τό γυμό του πόδι.

Ο Νίλς άναγκάστηκε να τραθήξη μακριά άσπου να βρή κάτι που να τού κάνει, και άρχισε να κοιτάζει με άνησυχία γύρω του.
(Άκολουθεί)
ΓΡΟΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ
ΣΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΨΙΤ, ΠΑΛΙΟΓΑΤΑ!
Ο κ. Ξενοπούλος είναι άρκετά μύωψ... Ένα βράδυ, σχεδόν στα σκοτεινά, μπαίνει στην κάμαρά του και βλέπει, στή μέση του κρεββατιού, κουλουριασμένη τή μαύρη γάτα να κοιμάται.
— Ψιτ, παλιόγατα! κάνει εθός.
Και τής δίνει μια σπρωξιά.
Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξη του, όταν με τή σπρωξιά, βλέπει τή μαύρη γάτα να πετιέται ως τό ταβάνι σαν πούπουλο κι' από εκεί να πέφτη ίσα και να μείνη άκίνητη στο πάτωμα!
Πλησιάζει, κοιτάζει και... τί να ίδη; Ήταν τό καινούριο καπέλλο της γυναίκας του, ότι τής τήσε στείλει η καπελλού.
Ο ΑΝΑΜΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΛΥΧΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ
Λέει ο Λυχνος, σαν παπούς, Με άπονηρευτός σκούπος, Σαδότεροφωτά τού έγγόνια, Δυο λαμπρόνια:
— Βλέπετε και οεις, παιδιά, Πόσο με άπονη καρδιά, Μ' έχουν περιφρονήμένο Και άσημένο Δίχως λάδι και φωτιά! Ένώ έστινο τό καντήλι Τό γεμίζουν ως τά χείλη Και άφαινο τού δίνου φως. Κι' όμως! είχα φωτισμένο Τόσα χρόνια Τους παιτούδες τους κι' έγγόνια! — Τόν καίμένο!
Φώναξον τα δυο λαμπρόνια... Μα ένας γέροντας σοφός Τού άπαντά: « Δίχως μου, αυτό Κρημασιμένο Στήν Εικόνα γελαστό, Τό άγιό φως του πάντα ρήνει Στόν γλυκωίτο Χριστό Τήν άγάπη μας να δείχνη Σ' όμους είσαι... περιτό Τώρα πιά, όπως τόσοι λόγγοι! — Σπέτας, 1927. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ο καλύτερος τρόπος για να περνά κανείς ένα ποτάμι όταν δεν υπάρχει γεφύρι.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
από Vriognant και Valdor

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Επάνω στις απόκρημνες άκτες του Δουβρόου, άγγλικής πόλης αντίκρου στο Καλαί, σωζόταν άκόρη στα μέσα του Ι7ου αιώνα, ένας παλιός ψηλός πύργος, χτισμένος από τα χρόνια του βασιλιά Γουλιέλμου του Κατακτητή, που ήταν γνωστός με τ' όνομα Πύργος του Χουάτ-Γκρέτ, δηλαδή της Δευκής Πύλης.

Το τετράγωνο πυργικό δώριμά του, νορμανδικού ρυθμού, και το περιφερικό του τείχος, λείψανα της αρχαϊκής κατασκευής του, θύμιζαν τις πολυτάραχες έκεινες έποχές, όπου οι ξένοι πειρατές έκαναν συχνές εισβολές στην Άγγλία, λεηλατούσαν τις πόλεις και λήστευαν τους κατοίκους.

Μάλιστα το Δουβρο, που το είχαν δαχρύνει οι Ρωμαίοι κι' άργότερα οι Σάξονες, και ήταν το κλειδί του βασιλείου, είχε λεηλατηθεί δυο φορές από τους γάλλους πειρατές, στο τέλος του 13ου αιώνα.

Μά ήταν μακριά πιά εκείνοι οι καιροί. Τώρα οι έξωτεροι έχθροι δεν ήταν έπιφοβοι κι' οι κάτοικοι μπορούσαν έπιτέλους να παραμελήσουν τις πολεμικές φροντίδες και να προσέξουν περισσότερο την κοινωνική ζωή και την άνεσή τους.

Έτσι ο πύργος της Δευκής Πύλης είχε χάσει σιγά-σιγά την άγρια πολεμική όψη του κι' ή πολυάρθρη φρουρά του χρησίμευε περισσότερο για έπίδειξη του μεγαλείου του πυργοδεσπότη, παρά για την ασφάλεια του τόπου.

Περίττερα είχαν προστεθή την εποχή της δυναστείας των Τυδώρ κι' ή εμφάνιση του κτιρίου ήταν τώρα άρμονικώτερη. Η ταρατσα του, απ' όπου φαινόταν ή θάλασσα της Μάγχης, έβγαζε μ' έναν κατηγορητικό δρό-

μο στο πάρκο, γεμάτο άνθωνες, στέρνες και αναδρυτήρια. Οι δένδροστοιχίες του χάνονταν μέσα στα σιερά δάση, που περιτοίχιζαν σε μεγάλη έκταση τον πύργο.

Ήταν από τις ωραιότερες και πλουσιώτερες ιδιοκτησίες της Άγγλιας και άνηκε στη λαίδη Μαργκαρέτ, χήρα του τελευταίου άρχοντα του Χουάτ-Γκρέτ. Είχε γνωρίσει γιορτές λαμπρές και πολυτελείατες, όπου είχαν τό μέρες τους άκόμη κι' οι πρίγκιπες της δυναστείας που βασίλευε. Μεγάλα κυνήγια ζωογονούσαν τό δάσος και φαντασμαγορικές βενετικές γιορτές έλάμπρυναν με πολύχρωμα φώτα τό πάρκο και τό νερά του...

Τώρα όμως κάθε λάμψη ήταν οδυμένη. Κυνηγετικές σάλπιγγες δεν άνηχούσαν πιά, κονσέρτα δε σκόρπιζαν χαρούμενες στροφές, φώτα δεν έλαμπαν πιά σ' όλα τα παράθυρα, ούτε χρυσοστόλιτα άμάξια σταματούσαν πιά στην τιμητική είσοδο...

Απ' όλη αυτή την έπίδεικτική και πομπώδη ζωή, έπιζούσε μόνο τό θλιβερό πλαίσιο: ή λαίδη Μαργκαρέτ άναπαύεται τώρα κι' αυτή πλάι στους προγόνους της κι' όλα έμοιαζαν σά να πενθούσαν για τό θάνατό της.

Ήταν βράδυ κι' ή πρόσοψη του πύργου σκοτεινιάζε στο μισόφωτο. Μόνο δυο παράθυρα ήταν φωτισμένα: του μικρού δωματίου, που ή λαίδη Μαργκαρέτ τό είχε για ιδιαίτερο σαλόνι της.

Οι τοίχοι ήσαν στρωμένοι με πεταί, στολισμένο με σκαλιστά άραβουργήματα και με διάφορες παραστάσεις, που τά πρόσωπά τους φάνταζαν σά φώτα σάν ζωντανά. Μερικά έπιπλα χαμηλά και άνετα, μαλακά χαλιά, ένα μικρό γραφείο με λίγα διαλεχτά βιβλία, όλ' αυτά έδιναν στο δωμάτιο την ζωή, που είχε λείψει απ' όλα τ' άλλα διαμερίσματα του πύργου.

Πλάι στην πόρτα που βγάξει στην ταρατσα, κάθεται μιά νέα γυναίκα, κρατώντας στα γόνατά της ένα χαριτωμένο κοριτσάκι ως πέντε χρόνων: είναι ή λαίδη Διάνα Έρλιγκτον, άνεψιφά της λαίδης Μαργκαρέτ, και ή κόρη της Νταίζη.

Τό σύμπλεμά τους είναι θελκτικό. Έχουν τό ίδιο ρόδινο χρώμα, τά ίδια λεπτά χαρακτηριστικά, τά ίδια βαθυγάλανα μάτια με τά μακριά τσίνορα. Οι ξανθές μπούκλες της νεαρής μητέρας σμίγουν με της μικρούλας και τά φορέματά τους, κλωμένα από την ίδια λεπτή μουσελίνα, δεν ξεχωρίζουν τόνα από τόλλο. Σάν ένα τριαντάφυλλο κι' ένα μπουμπούκι, στόν ίδιο κλώνο.

Ώστόσο, ή λαίδη Διάνα Έρλιγκτον ήταν συλλογισμένη και τό φλόαρο κελάδημα της μικρούλας δεν άρκούσε να τη διασκεδάσει. Άπαντούσε άφηρημένη στις έρωτήσεις της και ύστερα έπαφτε πάλι στός στοχασμούς της.

Μιά βιαστική βασιλική διαταγή είχε καλέσει στο Δουβίνο τό άντρα της, τον κόμη Έρλιγκτον, που κρατούσε άνώτατο αξίωμα στο ναυτικό. Έλεγε κάμποσες μέρες τώρα κι' ή καρδιά της σφιγγόταν, καθώς συλλογίζόταν ότι ή πρόσκληση αυτή προμηνούσε ώρισμένως κάποια καινούργια, ποιος ξέρει πόσο μακρυνή αποστολή.

Ποτέ μιά γυναίκα ναυτικός δεν είναι όλότελα ευτυχισμένη. Την περισσότερο ζωή της την περνά σε μοναξιά και σε αγωνιώδη άναμονή. Οι χαρές του γυρισμού είναι σύντομες και τις θολώνει πάντα ο φόβος του καινούριου χωρισμού. Και στά ταξίδια γίνονται τόσα και τόσα που μπορούν να μεταβάλουν μιά πρόσκαιρη άπουσία σε αιώνιο χωρισμό.

Την εποχή της ιστορίας μας οι κίνδυνοι ήταν άκόμη πιά μεγάλοι. Δεν διήρχαν τότε παρά μόνον Ιστιοφόρα

κι' οι άντίθετοι άνεμοι μπορούσαν να παραπλανούν τά πλοία μέρες όλόκληρες ή να τά ρίχνουν σε επικίνδυνες θάλασσες.

Οι ναυτικοί πόλεμοι ήταν συχνότατοι κι' οι άπειρες πειρατικές συμμορίες παραμόνευαν να κουρσέφουν τά πλοία που γύριζαν φορτωμένα χρυσάφι από τις Ίνδίες ή από την Άμερική.

Συχνά μήνες όλόκληροι περνούσαν χωρίς είδηση από τους ταξιδιώτες, γιατί τά γράμματα χάνονταν. Κι' όταν άποχαιρετούσε κανείς, εκείνη την εποχή ήταν ναυτικό, ο Θεός τό ήξερε άν δεν τον άποχαιρετούσαν για πάντα!

Έκτός από τις άνησυχίες αυτές, διήρχαν κι' άλλες: Στην Άγγλία βασιλευσε τότε ο Κάρολος ο Α', οι πολιτικές διαμάχες ήταν σε μεγάλη όξότητα και εύκολα μπορούσε κανείς να προαισθανθή την τρομερή καταγίδια που έμελλε πολύ γρήγορα να περάσει πάνω από τη χώρα και ν' ανατρέψη και τό βασιλεία και τη μοναρχία.

Οι θρησκευτικές διαφωνίες έδιναν κι' έπερναν. Οι Σκώτοι ήταν σηκωμένοι στο πόδι, γιατί ο βασιλιάς θέλησε να τους επιβάλει την άγγλικανική λατρεία. Η βασίλισσα Έρρίεττα-Μαρία, κόρη του Έρρίκου του Δ', είχε πείσει τον Κάρολο τον Α' να δώσει ρητές έγγραφεις για τους καθολικούς του βασιλείου αυτό όμως είχε έρεθίσει τους Πουριτανούς, κόμμα ισχυρό τότε στην Άγγλία, που κατηγορούσαν άμέσως τους καθολικούς, ότι έκαναν συνομοσίες κατά του Κράτους.

Έκστρατείες άτυχες είχαν γίνει ή μιά πάνω στην άλλη, οι βουλές έκλειναν σιχρόν άμέσως μετά την έκλογή τους, κι' όλα αυτά ήταν μεγάλη πληγή για τό βασίλειο και δεν άφιναν σιγινή ήσυχους τους δηηκούς, και ίδίως εκείνους που τό αξίωμά τους ή τ' όνομά τους τους έκανε ν' ανακατεύονται στός πολιτικούς ή τους θρησκευτικούς άγώνες.

Πώς να μην είναι λοιπόν γεμάτη έγνοια ή νεαρή λαίδη, που περιέμενε τον άντρα της να γυρίσει από τό Δουβίνο;

Η μικρή Νταίζη βριέσθησε πιά να φλυαρή μοναχή της, χωρίς να πέρνει καμμιάν άπάντηση κι' έλειψε κι' αυτή τό σαματάκι της.

Η σιωπή αυτή της μικρής έκαμε τη λαίδη Έρλιγκτον άφίση τις όνειροπολήσεις της. Γύρισε και κοίταξε έξω που νόχτωνε.

— Είναι άργά, άγάπη μου! είπε. Πρέπει να πάς να πλαγιάσεις.

Τό κοριτσάκι δεν τό ένοούσε αυτό

και κούνησε με πείσμα τις ξανθές του μπούκλες.

— Όχι, όχι! είπε. Απόψε έρχεται ο μπαμπάς, δε θέλω να κοιμηθώ.

— Αυτό δε γίνεται, χρυσό μου, είπε ή μητέρα γλυκά. Ο μπαμπάς σου θάρτη πολύ, πολύ άργά. Κι' απόψε λοιπόν, πρέπει να πεις καληνύχτα στην είκόνα του. Έλα, να σε χαρώ.

Και της έδωσε ένα χρυσό μενταγιόνι, κρεμασμένο στην άκρη μιάς άλυσίδας.

Τό κοριτσάκι έκαμε να πιάση τό ώραίο κόσμημα, που τόβρισκε τόσο κομψό, αλλά ξαφνικά έλλαξε γνώμη, γύρισε από την άλλη μεριά τό κεφάλι και είπε πάλι:

«Η λαίδη Έρλιγκτον κι' ή κόρη της Νταίζη...» (Σελ. 6, στ. α.)

— Όχι, όχι, όχι!

— Μά τι λοιπόν, Νταίζη; Δε θέλεις να φιλήσεις τό μπαμπά σου; Τό γλυκό αυτό μάλωμα ήμέρεψε τη μικρούλα.

— Ναί, θέλω! είπε, κι' άπλωσε πάλι τά χεράκια της στο μενταγιόνι. Άλλά θά μ' άφήσεις να τ' άνοιξω μοναχή μου;

— Δε θά μωρέσεις, μικρή μου, είναι δύσκολο, είπε χαμογελώντας ή λαίδη όός μου έδω.

Μά ή Νταίζη τόσφιζε στά χεράκια της.

— Όχι, είπε, θά μωρέσω... τώρα ξέρω και μετρώ. Στάσου, μαμμάκι, θά ίδης. Αρχίζουμε από πάνω, μετράμε

τέσσερα, μωργαριτάρια και πατάμε τό πέμπτο... Έτσι δεν είναι; Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε!... Νά τος ο παπάκης!

Τό μικρό δαχτυλάκι πάτησ' ελαφρά τό μωργαριτάρι κι' εόθως τό μικρό έλατήριό όποχώρησε, τό μενταγιόνι άνοιξε και φάνηκαν τότε δύο μικροσκοπικές προσωπογραφίες. Η μιά της λαίδης Διάνας κι' ή άλλη ενός νέου άντρα με περήφανα και θεληματικά χαρακτηριστικά και με βαθειά μαύρα μάτια.

— Καληνύχτα, πατερούλη! έλεγε ή Νταίζη φιλώντας τυφερά τό πορτραίτο. Καληνύχτα, μητερούλα! είπε ύστερα φέρνοντας τά χεράκια της στην άλλη προσωπογραφία.

Άλλά ξαφνικά γύρισε και κοίταξε τη μαμά της με άγάπη.

— Μά αφού είσαι έδώ ή ίδια! είπε κι' έπεσε στο λαιμό της και τη γέμισε φιλά.

— Φτάνει τώρα, Νταίζη! Πήγαινε να πλαγιάσεις. Σοβόθω τό λόγο μου, ο μπαμπάς θάρτη να σε φιλήσει εόθως μόλις έρθει.

— Κι' αν κοιμώμαι και δεν τον άκούσω;

— Τότε θά σε φιλήσει αύριο πολλές πολλές φορές, να μην τού έχεις παράπονο.

— Μά εγώ θέλω απόψε! Άχ, μαμμάκι, μη με δώχνεις! Θέλω να τον δω απόψε!

Είχε άπλώσει τά χεράκια της σά να κίετσε σε στάση προσευχής, κι' ή μητέρα ήταν έτοιμη να διαχωρήσει. Σκέφθηκε όμως ότι ο άντρας της μπορούσε ν' άρχόταν πολύ άργά κι' ότι δεν ήταν σωστό να υποχωρήσει στο πείσμα της μικρούλας. Φώναξε τη μπόνια, που ήταν στο διπλανό δωμάτιο, και φιλώντας την κόρη της για τελευταία φορά, είπε:

— Έλα, δεν έχει άλλο, Νταίζη! Νά κι' ή Μπέττη που ήρθε να σε πάρει. Καληνύχτα, άγάπη μου.

Η φωνή της ήταν τώρα σοβαρώτερη και τό κοριτσάκι δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση.

Στάθηκε να τό φιλήσει ή μαμά του, χωρίς να πει τίποτε και συγκατώντας τά δάκρυα, που ανέβαιναν στά ματάκια του, τράβηξε κατά την πόρτα, πίσω από τη μπόνια του.

Μά μόλις βγήκε έξω, έκρυψε τό προσωπίκι του στα φουστάνια της δηηρέτριας και ξέσπασε σε κλάματα.

— Νταίζη! Νταίζούλα μου! φώναζε ή δηηρέτρια. Γιατί μωβ κλαίς; σε μάλωσαν;

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

50 ΧΡΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ε το φυλλάδιον τούτο, ή διάπλασις εισέρχεται εις τήν 50όν αυτής έτος. Έτσι λέει μια έπιγραφή στην πρώτη σελίδα. Και μάλιστα την αλήθεια, τή λέει δια! Γιατί ποιός, ακούγοντας απλώς και μόνο πώς ένα περιδικό ζή τώρα μισόν αιώνα, δέν θά υπερβάνη πώς τήν περιδική αυτό έτη την ιστορία του, την αξία του, τήν προορισμό του; Σε τέτοιες περιστάσεις, ένας αριθμός είναι πιά εύγλωττος από όλακαρα τόμο.

Γι' αυτό κι' εγώ δέν θά σάς πώ τίποτα περισσώτερο. Τήν πανηγυρική της Διαπλάσεως σάς άφηνω να τόν κάμετε μόνοι σας. Κι' έρχομαι άμέτως στο θέμα της σημερινής έπιστολής μου, πού είναι άλλο: Γιατί τόχα τή 50 χρόνια να θεωρούνται τόσο σπουδαίος σταθμός στη ζωή ενός ανθρώπου, ενός περιδικού, ενός ιδρύματος, κι' όχι τή 48 ή τή 52; "Η γιατί τή 100 κι' όχι τή 95 ή τή 105; "Η γιατί τή 25 κι' όχι τή 26; — Έρω τί θά μου άπαντήσετε; Τή 100 είν' ένας μεγάλος και στρογγυλός αριθμός. Τή 50 είναι τή μισό του και τή 25 τή τέταρτο. Γι' αυτό συνήθως γιορτάζονται Εξκοσμησιαστικήδες, Πεντηκοστήτες και Έκατονταστήτες. Σπάνια, έξαιρετικά, — και τώσως καταχρηστικά, — να γιορτασθή μια Τριακονταστήτη ή "Ογδοηκονταστήτη ρίδα.

Ναι, έχετε δικιο. Άλλά εγώ θά σάς ξαναρωτήσω: Και γιατί τή 100, ή βάση να πούμε αυτόν τών γιορτών, είναι ένας μεγάλος και στρογγυλός αριθμός; Θέλω να πώ: Γιατί να μήν είναι επίσης μεγάλος κι' επίσης στρογγυλός και τή 101 ή τή 99; Δέν έχουν δά και τήσ διαφορά...

"Η, μή βιασθήτε να μου άπαντήσετε, γιατί κινδυνεύετε... να πητε άνοησία. Αυτό, παιδιά μου, είναι ένα ζήτημα πού άπασχόλησε πολύ τούς φιλοσόφους. Είναι όλακρη φιλοσοφία. Και δέν μπορείτε να σκεφθήτε και να πητε τίποτα βάσιμο, άν δέν έχετε κάποια στοιχεία. Λοιπόν: κανέναν δέν ξέρει να πεί άκριβώς για ποιό λόγο είναι «στρογγυλά» οι αριθμοί πού τελειώνουν σε μηδέν, τή 10, τή 50, τή 100, τή 200, τή 1000. "Η να πώ καλύτερα, γιατί έγειναν στρογγυλοί. Μετρούμε: ένα, δύο, τρία... δέκα.

Δέν ξέρουμε, δέν έχουμε άλλο από τούς δέκα αυτούς πρώτους αριθμούς. Έπειτα εξακολουθούμε: δέκα κι' ένα (ένδεκα), δέκα και δύο (δώδεκα), δέκα και τρία, δέκα και τέσσερα και καθεξής. Με άλλους λόγους: Σταματήσα-

με στο 10. Κι' αυτό τή πήραμε βάση για όλους τούς κατοπινούς αριθμούς ως τή άπειρο. Καί θεωρούμε «στρογγυλό» αριθμό εκείνον πού τελειώνει σε μηδέν όπως τή 10.

Έτσι τή ζήτημα, τή μεγάλο ζήτημα είναι: Γιατί να σταματήσουμε ως τή δέκα; και γιατί να μή σταματήσουμε στο ένδεκα, πού θά τή λέγαμε τότε με μια άλλη λέξη, δική του, κι' όχι «δέκα κι' ένα»; "Άλυστο! Κι' έφτασαν να πουν ότι έτσι είναι κωμωμένο τή μυαλό τού ανθρώπου: να μήν μπορή να συλλάβη περισσώτερος από δέκα πρωταρχικούς αριθμούς. Γιατί άν μπορούσε να συλλάβη ένδεκα, — παραδειγματος χάρη — τότε οι «στρογγυλοί» αριθμοί θά ήταν τή 11, τή 22, τή 33, τή 44 και καθεξής. Και ποιός ξέρει πώς θά γράφονταν και πώς θά λέγονταν τότε αυτοί!

Θά σάς φαίνεται ίσως παράξενο πώς τή μυαλό τού ανθρώπου — τέτοιο μυαλό! — δέν μπορεί να συλλάβη περισσώτερος από δέκα πρωταρχικούς αριθμούς, ώστε, για να μετρήση, έναγκυρίζεται στους ίδιους. Κι' όμως αυτοί οι δέκα είναι και... πολλοί. Δείχνουν μάλιστα τήν υπεροχή τού ανθρώπου μπροστά και στα τελειότερα ζώα, πού δέν μπορούν να συλλάβουν... ούτε τούς μισούς. "Η γάτα, παραδειγματος χάρη, μόλις μετρά ως τή τρία. Και τή ξέρουν αυτό, γιατί όταν έχει περισσώτερα γατάκια, — έξη, επτά, — και τής τα παίρνουν ένα-ένα, δέν τή καταλαβαίνει ή μητέρα-γάτα και δέν άνησυχεί παρά μόνο όταν τής αφήσουν δύο.

Τότε δηλαδή τή μετρά και βλέπει πώς δέν είναι σωστά: τής λείπει τή τρίτο. "Όταν τής έλειψε τή έκτο, τή πέμπτο, τή τέταρτο, δέν κατάλαβε τίποτα. "Όσο αν ή γάτα... ήξερε γράμματα, τή δέκα τής θά ήταν τή τρία κι' οι «στρογγυλοί» αριθμοί τής, — πού ποιός ξέρει πώς θά τούς έλεγε και πώς θά τούς έγραφε, — θά ήταν 3, 6, 9 και καθεξής. Πάλι καλά λοιπόν πού ο άνθρωπος έχει τή 10. Κανένα άλλο ζώο δέν φτάνει τόσο ψηλά!

Αυτά για τή «στρογγυλότητα». "Όσο για τή «μεγαλειό» τών αριθμών πού είπαμε, αυτό πιά είναι σχετικό με τή ζωή τού ανθρώπου. "Άνθρωπος πού φτάνει τή 100 χρόνια, έχει σχεδόν τή ρε κ ό ρ τής μακροβιότητας. Σταθμός λοιπόν στη ζωή τή 100 χρόνια, σταθμός και τή 50 πού είναι τή μισό, σταθμός και τή 25 πού είναι τή τέταρτο. Φυσικά, άν τή ρε κ ό ρ τής ανθρώπινης ζωής ήταν 1000 χρόνια, οι αριθμοί αυτόν τών σταθμών θάταν διαφορετικοί. "Όλα, βλέπετε, στον κόσμο είναι σχετικά.

Σας άσπάζομαι

Η ΑΔΕΛΦΗ

Έίχαμε κάποτε στο σπίτι μίαν αδελφή. Ήταν πολύ όμορφη, με ξανθά μαλλιά και μεγάλα, γαλανά μάτια. Τή πρόσωπό της έλαμπε πάντα από χαρά κι' έδειχνε ένα κορίτσι άνοιχτό-καρδο, με ψυχή γεμάτην ειλικρίνεια και καλοσύνη. Τραγουδούσε με μιά φωνή σιγανή και γλυκειά, και πολλές φορές καθόμουν και τήν άκούγα, γιατί μ' άρεσαν πολύ τή τραγουδία τής.

Μου φαίνεται πώς τήν βλέπω ακόμη, καθισμένη κοντά στο παράθυρο, να κεντάει με σκυμμένο τή ξανθό της κεφάλι σ' ένα μεγάλο τελάρο. "Όταν κεντούσε, έπερνα κι' εγώ ένα μικρό σκαμνάκι, πού άνηκε άποκλειστικά σε μένα, καθόμουν κοντά της και τήν άκούγα πού τραγουδούσε. Στήλιωνα τή μάτια μου πάνω της και τήν κοιτάζα

ώρες δλόκληρες χωρίς να με κουράζει αυτό. Κοιτάζα τή ώρα της μάτια να κλείνουν μεσ' στο άμυγδαλωτό τους σχήμα μιάς άκίμαντης θάλασσας τή γαλανά νερά. Κοιτάζα ακόμη τή φουντωτά της, κατάξανθα μαλλιά, πού κάποιες τούφφες τούς ξέφυγαν άπ' τή χτένισμά τούς κι' άγγιζαν άπαλά τή δροσερά μάγουλά τής.

Τήν αγαπούσαμε όλοι: στο σπίτι τήν αδελφή κι' άπ' όλους περισσώτερο εγώ. Πολλές φορές τής είχα δείξει τήν προτίμησή μου και τήν αγάπη μου.

Κανέναν άλλο δέν άφίνα να με διαβάξει τή βράδυ και με κανέναν άλλο δέ μάθαινα τή μάθημά μου τόσο καλά.

Έίχα τότε ακόμη κι' ένα μικρότερο μου αδελφό, πού τόν ζήλευα τρομερά όταν ρωτούσε τήν αδελφή μου πόσο τόν αγαπάει κι' αυτή τ' άποκρινόταν «ως τόν ουρανό». Τότε πώς μπορούσα να πιστέψω ότι μ' αγαπούσε μένα περισσώτερο, όπως μου λέγε, άφού τή μικρό μου αδελφό τόν αγαπούσε «ως τόν ουρανό»; Καταλάβαινε όμως τή παράνομό μου αυτό και κατόπι, όταν μέναμε οι δύο, μου έλεγε ότι δέν έπρεπε να ζήλευω, γιατί άν έλεγε στο μικρόν αδελφό ότι τόν αγαπούσε περισσώτερο από μένα, τήκανε. έπειδή ήταν μικρότερος αυτός.

Καθόμαστε στην κάμαρά της, μπροστά στο τραπέζι, έφερνε τή λάμπα κοντά μας και τότε εγώ άνοιγα τή βιβλία μου στη σελίδα πού είχα μάθημα.

Έργαμε τότε κι' οι δύο τή κεφάλια μας κάτω άπ' τ' άμπαζούρ της λάμπας και διαβάσαμε πρώτα μαζί τή κείμενο. "Έπειτα μού τή διάβαζε πολλές φορές, μόνη τής, για να μού δείξει πώς έπρεπε να τή διαβάσω κι' εγώ. Ποτέ όμως δέν έμενα εύχαριστημένος από τόν έαυτό μου. "Έκείνο πού άνηχοόσε σε γλυκειά μουσική στ' αυ-

τιά μου και φαίνόταν τόσο όραιο όταν τή διαβάσε ή αδελφή μου, γινόταν τόσο άσχημο και τόσο άδιάφορο όταν τή διαβάσα εγώ. Κάπου κάπου μās έδανε ή δασκάλα μου να μάθουμε κανένα μικρό ποιήμα τού βιβλίου «άπέξω» — όπως λέγαμε τήν άποστήθιση. Με δύο-τρεις φορές πού τή διάβαζε ή αδελφή μου, τή μάθαινε άπέξω και μού τή άπήγγελε με τή γλυκειά της φωνή. Τή μάθαινα κατόπι κι' εγώ και προσπαθούσα να τή άπαγγείλω όπως αυτή.

Έίχε τελειώσει ή αδελφή μου τή "Αρσάκειο κι' ήξερε ένα σωρό πράγματα. "Ηξερε και κάτι ώραιές ιστορίες πού μās τις έλεγε τή βράδυ τού χειμώνα, όταν περιμέναμε τή μπαμπά να ρθή άπ' τή γραφείο του.

Τις περισσώτερες ώρες, καθόταν στη συνηθισμένη της θέση, κοντά στο παράθυρο της κάμαρας τής, και κεντούσε. Έίχε ένα μπασούλο κεντήματα πού μέρα με τή μέρα και γέμιζε. Μιά μέρα πήγα κοντά της και τή ρώτησα τί κεντάει.

— Είναι τή προικιά μου, μου λέει. Δέν είχα άκούσει άλλη φορά μού αυτή τή λέξη κι' άπόρησα.

— Τι θά τή κάνεις;

— Θα τή πάρω στο σπίτι μου, μεθάριο πού θά παντρευτώ.

— "Όσο θά παντρευτής;

Δέν περιμένα πιά άπάντηση. "Εφυγα με σκυμμένο τή κεφάλι. πήγα πίσω άπο μιά πόρτα — όπως συνήθιζα — κι' έπλαφα πικρά. "Άκουσε τ' άναφυλλητό μου κι' ήρθε και με πήρε κοντά της. Με καλόπιασε με χιλια δύο τρυφερά λόγια και μούπε ότι άφού τήν αγαπούσα τόσο πολύ δέ θά παντρευόταν ποτέ, αλλά ήξμενε πάντα μαζί μου. Μούδωσε μάλιστα τή δικαίωμα, άμα έρχόταν κανείς να τήν πάρει, να τόν τρυπήσω με τή σπαθί μου. "Ησύχασα τότε.

Παρ' όλα όμως αυτά, τή χρόνια περνούσαν ή αδελφή μου είχε γίνει είκοσιδύο χρονών κι' όταν παρουσιάστηκε τότε ένας καλός νέος άπ' τήν "Αμερική, πλούσιος, παντρεύτηκε. "Απ' ό,τι είχα καταλάβει τότε, ή μαμμά, μ' όλο πού συμπάθησε αυτό τή νέο, δέν ήθελε να τού δώσουμε τήν αδελφή μου, γιατί λίγο καιρό μετά τή γάμο θά τήν έπερνε μαζί του στην "Αμερική. Τέλος πάντων άπεσχέθη αυτός ότι μετά δύο-τρία χρόνια θά γύριζε «να έγκατασταθή» στην "Ελλάδα κι' έτσι μιά μέρα γένηκε ο γάμος. "Όταν είδα τήν αδελφή μου, ντυμένη στα δόλοσκια, να κάθεται κοντά στον άντρα τής, μ' έπιασε τή παράπονο, πήγα κοντά της και τήν πύρακαλόσα κλαίγοντας να μή παντρευτή. Με φίλησε στο κεφάλι και μ' έδαλε στα γόνατά της. Μούπε

τότε στ' αυτή πώς δέ μπορούσε να μή παντρευτή κι' ότι και παντρεμένη θήρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι.

Κι' έρχόταν σχεδόν κάθε μέρα. Πριν άνεθή τή σκάλα, κατέβαινα κάτω, κρεμόμωνα στο λαιμό της κι' άνεβάζναμε μαζί.

Μα έφτασε γρήγορα ο καιρός πού θά έφυγε με τόν άντρα της για τήν "Αμερική. "Εγώ δέν ήξερα τίποτα κι' όταν τήν παραμονή μούφερε μιά σακούλα καραμέλλες και μού τήπε, πέταξα χάρω τις καραμέλλες, κρεμάστηκα στο λαιμό της κι' έπλαφα όρα ότι θά γύριζε γρήγορα και θά μούφερνε ένα σωρό ωραία πράγματα.

Και τήν άλλη μέρα βρεθήκαμε όλοι στην προκυμαία.

"Έβρεχε όταν κατεθήκαμε άπ' τήν

χαιρέτων με τή μαντήλια. Πιό τόχα νάταν τής αδελφής; Προσάθησα να ξεχωρίσω με δα μπόρεσα. Σε λίγο δέ φαίνόταν άπ' τή βαπόρι παρά ένα μικρό, μαύρο σημάδι στον δρίζοντα. Μπήκαμε στην άμαξα για να γυρίσουμε στο σπίτι. Τότε πρόσεξα ότι έκλαιγε ή μαμμά κι' είδα τή μάτια τού μπαμπά δακρυομένα.

Πέρασαν λοιπότε χρόνια και πολλά πράγματα έλλαξαν στο σπίτι μας. Μιά μέρα άκούστηκε και τή κλάμα τού καινοόργιου αδελφού. Βρεθήκαμε έτσι τρία αδελφια πάλι, όπως πριν φέγει ή αδελφή. Κατόπι εγώ μεγάλωσα, τελείωσα τή γυμνάσιο και πήγα στην "Αθήνα, στο Πανεπιστήμιο.

Κάθε μήνα — κάνει τόσες μέρες νάρθη ταχυδρομετό άπ' τήν "Αμερική —

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, Φωτιά, Σάμη (Κεφαλληνίας). Α' Βραβείο Μ. Διαγωνισμού Λόσεων. — 2. ΜΑΡΚΟΣ, Α' Βραβείο Μ. Διαγωνισμού Ζωγραφικής. — 3. ΣΟΦΙΑ ΒΑΡΑΚΛΙ, Χλόη, "Αθήνα. Α' Βραβείο 25ου Διαγωνισμού Σκαθομήματος.

άμαξα κι' άνοιξαν όλοι τις άμπρέλλες τους. Τή μεγάλο βαπόρι πού θάπερνε τήν αδελφή μου στα ξένα, στεκόταν λίγες όργυές μακριά. Τή κοιτάζα άν έχθρό πού θά μούπερνε, τι αγαπούσα και τρώμαξα όταν σφύριζε δυνατά.

"Ήταν καιρός να μαρκαρεστούν οι έπιβάτες. "Ήλθε ή στιγμή τού άποχαιρέτισμού. Φιλήθηκε ή αδελφή με τή μαμμά και τή μπαμπά, φίλησε τή μικρόν αδελφό κι' έπειτα με πήρε στην άγκαλιά της. "Έκλαιγα σιγαλά και τή δάκρυά μου στάζαν στο φόρεμά της. «Νά λοιπόν πού θάφευγε και θά μ' άφρινε μοναχό». Τότε ο βαρκάρης τούς φώναξε πώς σε δέκα λεπτά θάφευγε τή βαπόρι κι' έπρεπε να κάνουν γρήγορα. Μπήκαν στη βάρκα βιαστικά και σε λίγο βρισκόταν στο βαπόρι, πού σφύριζε δύο φορές ακόμη.

"Απ' τήν προκυμαία βλέπαμε κάποια χέρια άπλωμένα προς έμάς, να μās

πέρνω γράμμα άπ' τήν αδελφή μου. "Απ' τήν ήμέρα πού έφυγε, έγραφε στη μαμμά ταχυτικά, και τόρα πού μεγάλωσα, γράφει σε μένα. Έχει δύο άγοράκια και μούχει στείλει τή φωτογραφία τους.

Πολλές φορές κάθεται και συλλογιέμαι με νοσταλγία τή παιδικά μου χρόνια, πού τόσο όμορφα πέρασαν με τήν αγάπη τής καλής μου αδελφής.

Δέν ήξερα τότε ότι όλα περνούσε κι' αλλάζουν κι' ακόμη ότι ή ζωή είναι τόσο σκληρή, πού να χωρίζει και τούς πιά αγαπημένους. Τώρα, μαζί μ' αυτά, έμαθα και κάτι άλλο: "Ότι όσο κι' άν τή χρόνια περνούν, όσο κι' άν τή πράγματα αλλάζουν, ή αγάπη μας για ό,τι αγαπήσαμε μένει πάντα ή ίδια — γιατί δίπλα στην καρδιά μας στέκει φρουρός ή άνάμνηση και δέν άφίνει να σβύσουν οι αγαπημένες εικόνες.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ο τελευταίος λαμπρός, πλούσιος, θαυμασμός

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Με τις 460 σελίδες του. — Με τις 300 εικόνες του. — Με τον περιπετειώδη «Μοχοκό». — Με τον συγγραμμικότατο «Τζάκ». — Με τον εθιμικότατο «Μπέμνη Ασχλήστοροχο». — Με τρεις «Κυριακές». — Με 40 «Αθηναϊκές Έπιστολές». — Και με άμετρον άλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δωραφός δρ. 80. — (και ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. και 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.) Ραμμένος δρ. 85. — (και ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. και 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Γ. Πεντ. (ἔσταιλα χάρη πολὺ ποδ ἀποφάσεις τέλος νῆ μοδ γράφης) θά πάρες βέβαια και ψευδώνυμο) Νίκων Τόσαν (ἔσταιλα) ναί, κἀλλιο ἀργά, φτάνει μόνο νὰ ἐξακολουθήσας τῶρα ποδ ἔκαμες τὴν ἀρχή) Ἄδων Πικροῦ ἔχει κἀλῶς) Ἐκτορα Πακιστάμον (κἀλῶτερα ποδ δὲν ξαναπῆρας ὅσο τόσο τὸ γράμμα σου χριτωμένο) γιὰ τὸ «ἠδύμνημα» σὺ δὲν ἔρχομεν) Ἀτρόμητον Πλολαρχον (ἐθαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθωμα) γιὰ τὸ ποίημα ἐκεῖνο σου εἶπα) Πιτσιρίκον τοῦ Ἀργινίου (ἔλαδα, ἐθαριστῶ) γιὰτι ἀργοὶ τὰ ταχυδρομια ἀπὸ δὲδ πάντα στέλλεται ἔγκλιτος) Πέτρον Ριονοαί (τις ἔλαδα) ἀλλὰ πρέπει νὰ τις ξαναγράψης ἐθαγάνωστα και σύμφωνα μὲ τὸν Ὀθῆγον, και νὰ τις ξανασταίλης) Τηλέμαχον Καμπ. (ἔλαδα, ἐθαριστῶ) ἀφροστροφῆ Ὀλυμπιονόμην (ναί, εἶνα και οἱ τρεῖς) Ἀστὲρα τοῦ Ἀγαίου (περιμένω νὰ μοδ γράψης κ' ἐκπενάς δ' Ὀθῆγος δὲν ἐξεδόθη ἀκμῆ) Ὄθρον (ἔσταιλα ἐκ νέου) Μικρὴν Σιλαβιάν, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.

Ἀνεσπέρην Ἐδουλιαν, Ἀλπανιστὴν, Κίρκην, Παγλιαν Θ. Δανιόλου, (ἔσταιλα).

Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαδα μετὰ τὴν 29 Νοεμβρίου, δ' ἀπαντήσω σὺ δὲν ἔρχομεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΑΡΧΗ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Φεβρουαρίου.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκαρμμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Ἀ' Ἑβδομάδας. Συνήθως δημοσιεύεται μίᾳ Ἀσκήσει ἀπὸ 10 ἢ 12 Συλλογὰς καθ' ἑβδομάδα, ἕως νὰ περῶσιν εἰς αἱ Συλλογαί. Δταν ἀρχίζει πάλιν ὁ γύρος. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐληφθησαν ἀκόμη ἀπανταί, εἶνα αἱ σήμερον δημοσιευόμεναί εἶνα ἀπὸ μίαν Συλλογὴν, τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

1. Δεξιόγραφος.

Θεὸς ἀρχαίος, χορησμός
Σὲ κἀδε ἄσθενή,
Ἐπίθεο δηλητήριο . . .
Πῶς ὁμως τὸ κατὰφρος
Μὲ τοῦτο νὰ γενῆ
Γλύπτης τρανός; Μυστήριο!

2. Στοιχειόγραφος
Ἐνα μόνο βῆμα γράμμα
Και δὲν φαίνεται σὰ δάμμα
Ποῦ τὸν πόλεμο τὸν χάλασα
Κάνοντάς τον δλο... θάλασσα;

3. Μεταγραμματισμός
Στὸν ἐπιφανῆ ζωγράφου
Ἄλλα σήματα δυὸ γράφα
Κ' ἔνα ἀπόστολο ἀνασαινω
Ἐθῶλωτο και δοξασμένο.

4. Ἀναγραμματισμός
Πόλις ἀσιατικῆ.
Ἄλλὰ κτῆσις γαλλικῆ,
Ποῦ καθένιας θὰ τὴν ἔρει
Ἄπ' τὸ... «Σιδερένιο Χέρι»,
Τῶρα ἐν ἐπιχειρήσει
Νὰ τὴν ἀναγραμματίσῃ,
Δ' αὐτοῦ τοῦ λίγου κόπου
Κάνει μέλος τοῦ προσώπου.

5. Μαϊανδρος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐξ ἀριστοτέρων κατὰ σειρὰν:
Υἱὸς τοῦ Νῶε, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, Νομοθέτης, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, ὑποθετικὸς, χρονικὸν, Προφήτης ἐπὶ Δαυὶδ, βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας, ἐρασιπῶν, συμπερασματικὸς, πρόθεσις, αἰσθητήριον, κείτωρ Ἀκαδημίας, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, συγγενὴς τοῦ Ἄβραάμ.

6. Ἐπιγραφή
Α Ρ Κ Ε Ι
Η Η Τ Ν Ο
Μ Ε Ρ Α Η
Α Ι Κ Α Κ
Α Υ Τ Η Σ

Ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε, λῦτα.
Θὰ τὸ βρῆτε;

7. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Πόλις τῆς Δεσβου — κητικὴ ἀντωνυμία = Θεὰ + (Θεὰ — Θεὸς) = ἀρῶρον + (Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος — Πλανήτης) = ἐπίσημα. Ἀδριασιμ ἰστολοῖπων: Ἀσθένεια. (Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.)

8. Φωνηεντόλιπον και Ἑλληποσύμφωνον ἐν Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου:
* * * * *
τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἑλληποσύμφωνον τοῦ τύπου:
* * * * *
τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀναγνώσις:

1. Ἄνω... ποταμῶν. 2. Χρονικὸν ἐπίσημα. 3. Οὐράνιον σῶμα. 4. Θεὸς τῆς θαλάσσης. 5. Πόλις τῆς Κρήτης. 6. Ἀσθένεια. 7. Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν.

9. Γεῖφος
αφ αφ
αφ αφ
αφ αφ
αφ αφ

10. Cryptogramme

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = General anc.
2 7 4 2 1 5 = Ville ancienne.
3 8 7 6 5 9 = Beau jeune hom.
4 1 6 5 2 2 1 = Philosophe.
5 8 7 4 1 6 1 1 = Roi de Crète.
6 7 1 = Patriarche.
7 8 1 9 9 3 = Ville de Russie.
8 5 3 6 1 = Deesse.
9 5 4 7 6 5 8 1 = Poete grec.

11. Triple Acrostiche

Les prem. lettres des mots ci-dessous forment une ville de la Syrie, les deuxièmes un fabuliste et les troisièmes une grande Capitale:
1, Instrument du jardinier;
2, Roi de Juda; 3, Dieu des songes; 4, Dieu d'Egypte; 5, Roi d'Egypte.

Μεγάλη Ἑλλάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37
532. Σαχίρα (σά, χαρά.) — 533. Τούδας (ἦ, σὺ, δός.) — 534. Γλεδκος — λευκός. — 535. Διμήν-λίμνη. — 536.

Εἰς οἰκίαν ἰοβῆ
Υ Η Ρ Ο Α
Ρ Α Ρ Ω Ι Α Ν Ο
Ο Ν Ω Υ Ν
Σ Ο Φ Ι Α Ν Η Σ Ο Σ Η Α Η

537. ΠΡΑΚΑΕΙΟΣ (ρακῆ, ἀσκός, κλεις, λάρος, Ἑλλάς, Ἴρις, οἰκία, σέλας.) — 538-542. Διὰ τοῦ Θ. θρόλος, ἐδθός, θάσος, θέρα, θαῦμα. — 543. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ναρκισσός, Αἴγυπτος, Πάρος, Ὀρενόκος, Ἄδων, Ἑλένη, Ὀρίων, Νινευί.) — 544. Ἀγάπα πάντα τὰ καλὰ. — 545. Πλοῦσια γλώσσα, φτωχὸ κεφάλι. — 546. Τῶ δυατεχούνηι μὴ ἐπιγέλα. (τὸ ὄς, τ' ἠχούνη, τμη ἐπὶ Γέλα.) — 547. Chlendent (chlen, dent.) — 548-549. 1. Σολωμὸς (Sot P'hemme hansse...) 2. Παλαμάς (Pas la masse!)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ καλὸ λέξεις μὲ στοιχεῖον δρ. 6 (τὸ ἔλαχιστον τὴν Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά εἰς, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χορηγὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προληπρὴ εἶνα ἀμεραίτητη.

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μνησίων γραμμῶν σημειολογικῶν περιόδικῶν, ἔλαρε τον βοήθημα τῶν γραμμολεκτικῶν. ὄρουμ ἐπὶ εἰνα ἐσωτερικῶν δρ. 35. — Γερικῶν φρ. γαλλ. 15. — Ἡ ἑλληνικὰ 3. δολλάρ. 0,75. — Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα

100 ΔΡΑΧΜῶΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἔλευθερα 1 ὄρουμῶν τῶν, ἔλα ἀποστέ μὲν ἔνα μὲς ἐπὶ ὄσας 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. τῆσας τιμοκαλόγον. (Ἐκδοτικὸς C. Γ. Τσουκαλά. Κάνιγγος 11. Ἀθῆναι.)

ΣΦΙΞ ἄλιμον, ἔλασας, τῆς Βολῶς. Σ' εἶλες καὶ ἀσπασθῆριές σου λοι ΤΖΟΚΟΝΤΑ, γιὰτι δὲν στέλλεις Ἄντρα σου τετραδόνια στείλει ἰδιαν διεδθῶν ΚΟΛΟΚΟΥΣΟΡΕ, ἔλαρὸς, στείλει. ΚΙΚΗ, II ΝΑ. ΧΕ!

Ζουλέικα, ἀνταλλάσσομεν τετραδὸ ὀρουμῶν: Μέσωνα — Παρίσι. Κατὰ δὲς: Ἐπαρτιὰ.

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΜΟΠΟΥ ἔνταλλὰ Μ. Μυστικὰ, ἀλλογραφῆ με 8 και ὄλες. Γιάννη Ζερβῶ, Ρ. 1., Ἀθῆναι.

Βαλέντια, Αἰγυλιάρη, χίλια ε στὴ γιορτῆ σου, ἀναπαρμῆς μου. Ἡλιεργαλί

Τσουκνιδούλα, σὲ ξέρω. Φιλία στήν τῆν Ἀνταλλάσσομεν τετραδόνια Φιλιακάτα Ἡλιεργαλί

Ανεμοστρόβιλος, ἐθαριστῶ γιὰ τῆ σπ' μοῦ εἶνα ὀδύνατον νὰ δεχθῶ. Φλεγιτα

Βαλέντια, Γιὸδ-Γιὸδ, Παριζιέτ, Ἄτι Ἀδύη, χρόνια πολλὰ. Ἀριστοκράτιος

Ο ΕΡΕΥΡΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ ἔλαίλει τὸ Μυστικὰ ἔκιναν ποδ δὲν τὸ ἔλαε ἀκόμη. Μαρτῶ 15, Ἐσσαλονίκη.

Φιλοκαίρι (παπαγάλοι), ὄσας ἔλαες φεις κάνετε ἐλαπὸντες ἀγγελεῖς!! Ἥλιων τῆς Ἐριδε

Παλιάσσι, νὰ περιμένα ἀκόμη ἔλαβεσ: Διαπλαστούλα, Δπλαστούλας, ὄλες ἐθαριστῶ, διότι φηφίσας. Γραφεὺς τῆς Ἀστυερῶ

Δ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ἘΡΜΟΝ. ΑΝΑΡ Ἀκυροθῶν διγγραμμῶν ἔνακα, ἔλαπὸντες

Πηγαίνοντας στὰς Ἐσπρας ἔλαραρ Σιδροκατῆρου, χριτωτῶ Ἐσπρας π' πλαστούλα. Ἄχ Πέδ

Κορητοπούλα! δειξτε τὴν ἐμπνὸ ἔλας ἀνακαλύπτοντας τὸν ζωιστῶ. Σπλρο.

Ἄγαπητῆ Ἀφάρα, ἐπὶ τῆ ὄνομασ ἔορτῆ σου χρόνια πολλὰ. ἔλαμῶσα Ἄλαρεν

ΔΕΞΑΣΜΕΝ ΚΡΗΤΗ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ

Ἐνεκα ὄλιγων ἐπανησίων βραβεύσομεν Αἰγυλιάρη (Θῆμα τοῦ Θεόγου), Ν. τῶν (Περσεπολῶς). Βραβευθέντες εἶλατε ἄσας εἰς ἀντιπροσώπων μὲς Ἀθῆναι (ΚΖ'—38). Ἄσας εἰς ἀντιπροσώπων τῶν Διαγωνισμῶν: ΤΙΜΗΜΕΝΑ ἘΘΑΚΙ.

Διαπλαστούλα! Περιμένα ἔνα σὺ νῆδοτο με 2 δραχμῶν γιὰ συμμετῶ Ἡ Δ' ἔλας μοῦ ἔλαεσ καὶ εἶνα: Κ. Χατῶπουλον, Ἀρδῆτου 7 Ἀθῆναι. Πρόθεο 15ῶμῆρος. Ἄδρδος Γκλέναρβα

Περιμένα, ἔλα ὄλες ἔλας φηφα. Τοῦ πρώτους φηφίλο. Νέμεσ